

TECAVÜZ

Osman Elbek

Coğumuz denizi bulandırmadan ve ruhlarımızı dalgalandırmadan hayat denilen süremizi tüketmeye çalışıyoruz bir nefeste. Her ne iş yapıyorsak yapalım, kutsuyoruz o alanın profesyonelleri tarafından belirlenmiş kurallarını. Belirlenen kuralların doğruluğunu tartışmayı usumuza getirmeden sadece “uyuyoruz”. Bedenimiz ve ruhumuz ateşlere düşmüş yanarken ve göğsümüzün üzerinde taş gibi ağırlık çökmüşken ağzımızdan tek bir söz çıkmıyor. Suskunuz, dilsiziz. Tek amacımız mesaiye sadakat göstermek, şirket kurallarına uyum sağlamak, kontrol aygıtının kontrolden çıkanları yakalayan radarına takılmadan geçim kaygısını aşmaya çalışmak. İnsan olduğumuzu bildiğimizden beri aslında fark etmiştik üç kuruş para için emeğimizi sattığımızı. Ama bugüne kadar bu oranda satmamıştık kendimizi.

Artık hayatımızın geçer düsturu çıkar. Aşka ve meraka sırt dönerek yol alıyoruz açık denizde. Pusulamız, çıkarın yol gösterici rotası. Bugüne dek pusulaya güvenip kayalıklarda gemilerini tuz buz edenler, karaya oturanlar, sonu gelmez fırtınada kaybolanlar,.. hiçbiri ama hiçbiri bizim için bir anlam taşımıyor. Baştan çıkarıcı yasak bir aşkın çıldırtan hazzı ile, final sahnesinin pusulayı takip eden bizler için şaşmaz biçimde hayırlara vesile olmayacağını bilerek dümeni kırıyoruz çıkardan yana. Yalnızlar kalabalığında atomize oluyoruz. Yaşamımızın anlamını düşündüğümüz saatler, insan olmamızın varoluşsal çelişmesini yaşadığımız tehlikeli anlar, düşüncelerimiz, ülkülerimiz, sevdamız, devrim hayallerimiz.. tümü artık çok uzakta. Sadece içimiz değil dışımız, tenimiz de bizden uzaklaşmakta. Ebem kuşağı rengindeki giysiler içinde çırılçıplak olduğumuzu hissediyoruz. Örtündükçe çıplaklaşıyoruz. Dahası topluca her birimizin

“ayıp” yerlerini görüyoruz. Ama ses çıkarmak isteyen kim? Ötekinin çıplak olduğunu söylemek aslında kendimizin halini de ifşa edecek. Böylece yaşamın büyük sırrına nail oluyoruz. Sessizce, piyasa Tanrısına tevekkül edip suskunluğu “seçiyoruz”. Tek korkumuz bir çocuğun çıkıp çıplaklığımızı yüzümüze vurması. Telaş etmeden bedenimizin dipsiz bir kuyusunda boğuyoruz çocuğu. Çocuk çürüyor bedenimizde ve leşinin kokusu kaplıyor dört bir yanımızı. Neyse ki herkes pislik içinde, birbirimizin kokularını fark etmiyoruz. Yine de işimizi şansa bırakmayıp oramıza, buramıza Calvin Klein sürüyoruz topluca.

Kaçabilir miyiz? Uzağa, çok uzağa kaçabilir miyiz?

İyi ama nereye? Yıldızların ardına kaçamayacağımız açık. Afrika'nın balta girmemiş ormanları, Himalaya dağlarının karlı tepeleri yeterince uzak tutar mı acaba bizleri bu “uygarlık” virüsünden?

Sanmıyorum. Her yer kirli tepeden tırnağa. Küresel köyümüzün her bir yanını bok götürüyor. Kaçabilmek tahayyül dışı. Oysa ne sevinmiştik küçüldüğüne dünyamızın. O gün, her daim naz yapıp kaçan o fattan kızın elimize düştüğünü anlamıştık. Erkek ruhlarımızın azgınlığıyla, yüzlerce yıl koşup nefes nefese kalıp da yakalayamadığımız o kıızı, ulaşımın artan hızı ve internetin online görseiliği ile yakalayabilmiştik sonunda. Artık elimizdeydi o. Nereden bilebilirdik ki, yakaladığımızın (c)ezaevimiz olacağını?

Kapitalizmin küresi bizi yakaladığından beri her koyunun kendi bacağından sorumlu olduğu benliğimize kazandı ve önümüzde iki seçenek sunuldu: Ya küresel dünya nüfusunun altında

birinin arasına karışıp küresel gelirin yüzde seksenine el koyacaktık; ya da adı olmayan birilerinin arasına adsız yeni biri olarak kaydolacaktık.

Yok olmayı kabul edemeyen benliğimizin teşviki ile özgür irademizle “seçtik” birincilerden yana olmayı. O günden sonra da dünyanın birinci liginde yaşayanların parfüme, kozmetiğe, dondurmaya harcadığı paralarla ilgilenmez olduk. Hem adı olanların dondurma ihtiyacının karşısında adsızların sağlığı kaç dirhem çekerdi ki küresel terazide? Zaten eşyanın tabiatına aykırı değil midir adsızlarımızın isteklerinin bir adı olduğu? Ve belletilmemiş miydi bizlere onların ihtiyaçlarının hiçbir zaman adının olmayacağı, tıpkı adlarının da ilelebet olmayacağı gibi.

İlginç olarak adsızlardan kaçtığımız oranda onlara yakınlaşmak isteği doğuyordu içimizde. Bu nedenle küresel güvenlik konseptleri içinde “oralara” seferler düzenledik. Bir dönem geldi ki küresel dünyanın en popüler eğlencesi oldu, adsızların yaban illerini gezmek. Ama gezebilmenin kuralları vardı: Öncelikle kırmızı, yeşil, lacivert renkli kimliklerimize karşılık gelen kitapçıklardan temin etmek; sonra büyük binaların önünde ellerinde mühür olan insanların karşısında uzun kuyruklara girmek... Kuyrukta yan yana, topluca sohbettedik; mühür vuran küresel görevlinin karşısında tek başımıza ve suskun. Uzayan kuyrukta acıkan midelerimizi kuyruk sıraları bozulmasın diye ortaklaşa aldığımız aperatiflerle susturduk. Mühür vuranın karşısında tek başımıza ödedik harç, pul,.. parasını. Gördük ki küresel görevli topluca beklete de “biz”i, onayı “ben”e veriyor ve parayı da “ben”den alıyor. Anladık ki “ben”, “biz”den farklı ve değerli. Sonra gördük ki göğüslerine sponsor logolarını takanların cebinden çıkmamakta harcın, pulun, biletin bedeli. Anladık ki logolar, “ben”den farklı ve değerli.

Küreselleşip küçülen dünyada çeşit çeşit farklılaşan insanlar olduk. Karışmadık, ayrıştık:

Kimimiz dedi ki; *“Doğduğum yeri, doğduğum kimliği kirletmekteyse yabancıların çizmesi, eli; ne gelsinler ne gideyim onlara”*. Kaldı ve kaçmak istedi yabancıdan. Oysa unutmamıştı dışarısının olmadığını. Teslim oldu yerli saydığına.

Canı çok yandı.

Kimimiz dedi ki *“Yabancı kurtar beni!”*. Kurtardı yabancı onu kurtuluş düşlerinden. Artık düş kurmuyor o. Düş kurma hakkını alan yabancı onun yerine “kurmakta” düşleri.

Kimimiz dedi ki *“Her santimetrekaresinde dostlarım olan bu dünyada buluşmak lazımdır dostlarla”*. Dedi ama bir adım at(a)madı. Unutmamıştı çünkü adsızların adım atma hakkı olmadığını.

Bizlere adı olanlar dedi ki; *“Çalışın, yanınızdakilerle rekabet edin ve futbol takımının yıldızı olmayı başarın. Sonrası kolay, gezersiniz bir ömür boyu”*. Başladı aramızda bir yarış merakı. Yarıştık en uzun süre kim arabaya dokunacak diye, yarıştık kim şarkıcı olacak diye, yarıştık kim evlenecek diye, yarıştık.. ve hâlâ yarışmaktayız. Her türlü hakarete, aşağılanmaya, onur kırıcı ortama en iyi adapte olabilenimiz ve diğer yarışmacıları en iyi alt edebilenimiz “kazandı” yarışmayı. Kazananın bir çırpıda adı oldu ve sonra bir çırpıda adsızlaştı. Yarışmayı kaybedenlerin ne olduğu ise belli değil. Ama kazanan her daim yarışma oldu. Vursak mı acaba atları?

Peki ya atları seyredenler?

Elimizde bir kumanda; o yarışmadan bu yarışmaya, o diziden bu diziyeye.. hiçbirine konmadan, her birinin tadına bakarak tamamladık gecelerimizi. Küremiz gibi hızla dönüyorduk. Eğleşmeyi, derinleşmeyi, muhabbete dalmayı, ruhumuzu beklemeyi yasak saydık. Öyle ya; gün hızın günüydü, “takılıp geçmek” geçer akçeydi. Takıldık: Kimi zaman Avşar kızının hangi şarkıda anı olarak ağladığına, kimi zaman şov programlarındaki canlı yayın “kaza”larına. Takıldık ve geçtik. O kadar hızlı geçiyorduk ki hafızamız hızımıza yetişemiyordu. Hafızamız boş bir tencereye dönüşmüştü. Binlerce malzemeyi içine atıp da yemek pişiremediğimiz bir tencereye. Ve anlamıştık ki küresel dünyada tencerede hiç yemek pişirse de tencere her daim dolu olmalıydı. Daha da hızlandık.

Bugünün aksine o günlerde hayal etmeyi unutmamıştık daha. Elimizdeki kumandaya sıkıca tutunup gezinirken o hayal kutusunda,

kimi zaman hayal ettik popstar finalinde bize de şans tanınacak o kutlu günü; kimi zaman hayal ettik karşımıza çıkan küresel yıldızın bizimle hercümerç olduğunu. Ama ister o hayal kutusunun içine girip de hapsedilmiş olalım; ister “dışında” hapsedilmiş.. tutsak düştük kumandaya. Tutsaklık kaçınılmazdı, tercih nerede tutsak düşeceğimizdi. Biliyorduk ki herkesin tutsak edildiği bir yerde tutsaklık görülmez olur. Her birimiz kuralları kendimizin koyduğunu, kurallara isteyerek uyduğumuzu, istediğimiz anda kapıyı çarpıp çıkabileceğimizi söyledi; büyük bir samimiyetsizlikle. Sormak isterim size hepimizin durmaksızın yalan söylediği, su misali her türlü kaba uyum sağladığı, omurgayı kıracak kadar esneklediği bir ortamda en popüler hayvanın bukalemun olmasının anlamı nedir?

Artık bukalemunun tedirginliği ile yaşıyoruz hayatımızı uzunca bir süredir. Ürkek, çekingen ve değişken. Pusulanın gösterdiği yönde hiç çekinmeden değiştiriyoruz düşüncelerimizi, duygularımızı, memelerimizi, kalçalarımızı.. ama kesmiyor bu esneklik bizi, pusula “*daha fazla, daha fazla*” diyor. “Uyuyoruz”; gen-etik alanına dalıyoruz etik konusunu göz ardı ederek. Uygun fenotipler, küresel beğeni ölçüsünden tasarlanan bedenler, yok edilen fetüsler.. Ensemizde faşizmin soluğu; koşuyoruz küresel faşizme.

Artık “uyum” herkes için varılması gereken bir hedef. Küresel pusulaya bedensel, tensel, cinsel, yönelimsel uyumu başaramayanlarımız bile adapte etmekte bedenlerini, tenlerini, cinslerini, yönelimlerini sanal alemdede. Her “yeni pencere” ile açılmaktayız engin bir denize. Aynı anda maço, aynı anda ibne, aynı anda sıfır beden ve aynı zamanda Lopez kalçalı olarak sohbet etmekte ve sevişmekteyiz doludizgin. Ve hepimiz biliyoruz ki sanal alemin kablolarının her iki ucuna da yalan egemen. Hepimiz sohbet ettiği ya da seviştiği partnerin kimliğinin doğru olmadığından emin. Emin biçimde yalana boğuluyoruz. Dostluk, aşk, duygu, erdem,.. bir daha dönmek üzere terk ediyor bizi. Elimizde kalan, web kameralarının tecavüze uğradığımızı kanıtlayan pornografik görüntüsü.

Küresel pusula tektipleştiriyor dünyayı. Hepimizi aynı denizin yolcusu kılıyor. Herkesin kültürel

değerine rotasını bozmayacak oranda izin veriyor. Rotasına giren her değeri onaylıyor/meşrulaştırıyor. İslah olmayana dışlıyor: Şiddet olarak kodluyor, terörizm adı altında ötekileştiriyor. Tez, küresel çağa uygun biçimde antitezini üretiyor: Büyük resimde kendisine yer açamayanlar; pusulanın yol göstericiliğinde kayalıklara bindirenler, pusulaya müdahil olmak yerine kimliklerde savaşı sürdürmeyi “seçiyor”lar. Düşman başkalaşıyor. Pusulanın güvenilirmezliği “öteki”ne yansıyor. Kendi çaresizliğimizin nedenini bir başka kimliğin bize yaptığı zulüm olarak kodluyoruz. Korkuyoruz kendimizden bile. Güvenemiyoruz kendimize bile. Kilit üstüne kilit koyarak; arabayı, evi, işi, kendimizi kilitleyerek “ben”i saklamaya çalışıyoruz. Anlaşılır bir kaçış bu. Aslında ötekinin yenildiğimizi görmesini istemiyoruz. Bedenimizin ve ruhumuzun her bir hücresinin/nüvesinin ırzına geçildiğini yanı başımızdakinin fark etmesini istemiyoruz. Dahası yaşadığımız acıya şahit olacak, onunla yüzleşmemize neden olabilecek yanı başımızdaki dostumuzu yok etmeye güdüleniyoruz. Onun gözlerinin bedenimizde gezinmesine, elinin elimize dokunmasına tahammül edemiyoruz. Tecavüzcümüzü hatırlatıyor tüm bu içten dokunuşlar. Ama güçsüzüz, tecavüzcümüzle hesaplaşamayız. Midemiz bulanıyor. Onun hakkında tek kelime konuşmadan onun için hissettiklerimizi yöneliyoruz yanı başımızdakine. Tecavüzcüsü ile hesaplaşamayan, yaşadığı acıları paylaşamayan herkes gibi yaşanmamış sayıyoruz yaşadıklarımızı. Unutmak istiyoruz olup biteni. Bizi tecavüzcümüze ulaştıran pusulanın dümenini kırmaya gücümüzün olmadığına inandığımızdandır şiddetimizi yanı başımızdakine yöneltmemiz, onu düşman bellememiz, hıncımızı ondan çıkarmaya çalışmamız. Ne yazık ki onun da benzeri bir halde olduğunu görmeden yok ediyoruz ötekini. Artık sadece mağdur değiliz. Elimizde ötekinin kanı, ruhumuzda zulmün coşkusu var. Kan ve coşku kaplıyor benliğimizi. Aşağılanmışlığımızı, onurumuzun yok edilmesini bastırmaya çalışıyoruz; kanın ve coşkunun aşağılık selinde. Artık biliyoruz ki duramayız. Durmak hatırlamak demektir. Ve biz hiçbir şeyi hatırlamak istemiyoruz.